

Garizumako amona eta zazpi oinak

Kataluniako herri txiki batean, mendiek zerua ukitzen zutela zirudien eta loreek mila kolorez margotzen zituzten zelaiak. Han, haur guztiek ezagutzen zuten pertsonaia berezi bat bizi zen: Garizumako amona, Vella Quaresma izenekoa. Soineko luzea zeraman, poltsikoz betea, eta zazpi oin zituen. Urtero, Hausterre eguna igaro ondoren, herriko kaleak bisitatzen hasten zen.

Poliki baina ziur ibiltzen zen. Eginkizun garrantzitsua zeukan: haurrei gogoraraztea hausnartzeko, partekatzeko eta itxaroten ikasteko garaia hasi zela.

Astero, eskolatik ateratzean, haurrek irrikaz bilatzen zuten amona, zer ekarri zien jakiteko. Neurritasun garaia izan arren, beti zeukan ezustekotxoren bat: ipuin bat, olerki bat, kanta tradizional bat edo elkarrekin pentsatzeko asmakizun bat.

Magikoena hauxe zen: astero oin bat desagertzen zitzaion! Haurrek etxera korrika joaten ziren familiari kontatzera zenbat aste falta ziren Pazkoa iristeko.

Lehen astean, pazientziaz hitz egin zien. Haziak hazteko denbora behar duela azaldu zien, eta pazientziaz zainduta lorategiko lorerik

ederrenak sor daitezkeela.

Bigarren astean, eskuzabaltasuna erakutsi zien. Etxean egindako ogia banatu zuen haurren artean, daukaguna behar duenarekin partekatzea zein garrantzitsua den gogoraraziz.

Hirugarren astean, apaltasunaren txanda izan zen. Haurren ondoan eseri zen lurrean, eta herriko ipuin zaharrak kontatu zizkien: bizimodu xumeari eta gauza txikietan zoriontasuna aurkitzeari buruzko istorioak.

Laugarren astean, esker onaz aritu zen. Kutxa zahar bat ekarri zuen, haurrek maite zituzten pertsonentzat idatzitako eskerrak emateko oharrez betetzeko.

Bosgarren astean, barkamenaz hitz egin zien. Jarduera batean, haur bakoitzak lagun bati «barkatu» eta «maite zaitut» esateko aukera izan zuen. Minak sendatzen hasteko inoiz ez dela berandu ikasi zuten.

Seigarren astean, itxaropenaren balioa partekatu zuen. Haurrek beren desioak eta ametsak paperezko globoetan idatzi zituzten, eta gelan zintzilikatu zituzten. Zailtasunak egonda ere, itxaropena izateko arrazoiak aurki ditzakegula erakutsi zien.

Azken astean, oin bakarra geratzen zitzaionean, zoriontasunaren sekretua esan zien: maitatzea eta maitatua izatea, natura zaintzea, eta lagunak eta familia zaintzea.

Erramu igandea iritsi zenean, lorez, kantuz eta dantzaz betetako jaiarekin agurtu zuten amona. Bazekiten hurrengo urtean itzuliko zela, baina ikasitakoa betiko eramango zuten beraiekin.

Horrela, urtez urte, Garizumako amonak herriak bisitatzen jarraitzen du. Txikiei eta handiei pertsona hobeak izaten laguntzen diguten

balioak gogorarazten dizkie, Pazkoaren eta udaberriaren zain dauden bitartean.